

тия полуголи яздачи. Цѣлиятъ брѣгъ ехтѣше отъ веселия глѣчъ и радостни викове на тая щастлива младежъ.

Днесъ, обаче, тѣ бѣха по-кротки отъ всѣкога. Бѣше дошло известие, че въ Обзоръ при тѣхъ пристига вуйчо имъ Стефо. Това бѣше младъ, приятенъ момъкъ, студентъ въ Берлинъ, който бѣше ималъ щастие-то да присжтствува на Олимпиядата. Той бѣше писалъ, че щомъ пристигне, ще разправи на младата чета хиляди забавни нѣща за Олимпиядата.

Най-сетне щастливиятъ часъ настѣпи. Едва дошелъ на брѣга, четата наобиколи студента и го обсипа съ купъ въпроси: . . . „Кажи, видѣ ли негѣра? . . . кажи какви му сж краката . . . колко е голѣмъ . . . видѣ ли нашитѣ конници . . . видѣ ли маратонския победителъ — японца? . . . и т. н., до безкрай. — „Не може така, деца, прекъсна ги студентътъ, ще ви разправамъ само ако не крѣскате, ако не се пресичате и ако насѣдате мирно около мене.“

Единъ неочакванъ изпитъ

— Преди да ви разправамъ за разни негри и японци, за борци и плувци, за рекорди и победи, — захвана студентътъ — да ви видидимъ, какво знаете за олимпийскитѣ игри. Кой ще ми каже, отъ кога се устройватъ такива тържества?

— Отъ 40 години — избърза Михо Бѣгачътъ, комуто учителътъ по тѣлесно възпитание бѣ разправялъ въ училище много подробности за модернитѣ олимпийски игри — първо сж били устроени въ Атина, мисля презъ 1896 г.

— Не е вѣрно — каза Вѣрчето, която бѣше петокласничка — още у древнитѣ гърци, нѣколко столѣтия преди Христа, ги е имало.

— И не само олимпийски игри е имало — каза Косю Плувецътъ — голѣми игри сж устройвани и